

G I R O N A : L ' A R T D ' U N P R E S E N T

Girona, l'art

Fa temps que sento propera una contradicció pel que fa a la situació de l'art contemporani a Girona, i per extensió a la resta de la província. Malgrat que constato periòdicament la presència d'activitat artística, sempre queda una espècie d'aurèola ambigua que reclama contra la manca de cohesió respecte a tot allò que està succeint. Segurament és aquesta la causa primera d'aquest dossier; ara, quan ja fa cinc anys que hem començat el nou mil·lenni, trobo que és un bon moment per efectuar una revisió, no només de tota l'activitat artística que s'erigeix en nom de l'art «més» contemporani, sinó de totes les manifestacions, organitzacions i artistes que des de ja fa molt de temps estan donant suport a una forta xarxa dins els territoris gironins.

He començat parlant de contradicció, contradicció perquè sovint jo mateixa he pogut pensar que faltava energia creativa, de la mateixa manera que intercanviant punts de vista amb col·legues i amics hem acabat dient que a Girona hi faltava moviment, com si la sensació més generalitzada fos la d'una buidor perenne, estancada en un moment de la història. És precisament aquest sentiment de desarrelament el que es contraposa amb la realitat artística d'alguns nuclis urbans. És una idea generalitzada i equivocada que m'agradaria analitzar i diluir amb aquesta proposta. És, doncs, l'objectiu d'aquest dossier crear un recull sobre paper, deixar constància, a través de l'escriptura, de moltes de les manifestacions artístiques que han anat habitant les nostres terres i que sembla que hagin quedat esvaïdes en el temps.

G I R O N A : L ' A R T D ' U N P R E S E N T

dossier

d'un present

Una de les primeres necessitats a l'hora d'efectuar una revisió és la d'anar enrere, veure quines són les llavors que han permès recollir els fruits actuals. D'aquesta manera he pogut encerclar tres focus d'activitat artística que sobresurten de la resta: Girona, Olot i Figueres.

Aquesta és la raó per la qual he deixat de banda altres indrets com Camallera, Banyoles o Cadaqués, sense voler menysprear les moltes i interessants accions que s'han anat empenent des d'aquest nuclis i desitjant que en breu siguin objecte de la mateixa recerca. Calia, però, determinar des d'on s'havia projectat certa activitat i com aquesta havia tingut profundes repercussions en l'art posterior.

Sota aquestes directrius s'ha realitzat aquest primer recull, on es constata l'existència, més que d'un art, d'una voluntat artística, d'una voluntat que ha nodrit un espai del qual encara gaudim. Un teixit artístic del qual participen artistes, institucions, fundacions, crítics... i espectadors. Una realitat artística que treballa amb força i originalitat, i que, com espero que s'esclareixi, respon amb caràcter a la demanda més actual. Espero, doncs, posar la primera pedra en la difícil tasca d'apropar l'art contemporani a l'espai públic, i motivar, si s'escau, altres investigacions o recerques teòriques sobre l'art del nostre present.

Imma Prieto, crítica d'art i membre de la Càtedra d'Art i Cultura Contemporanis, UdG.